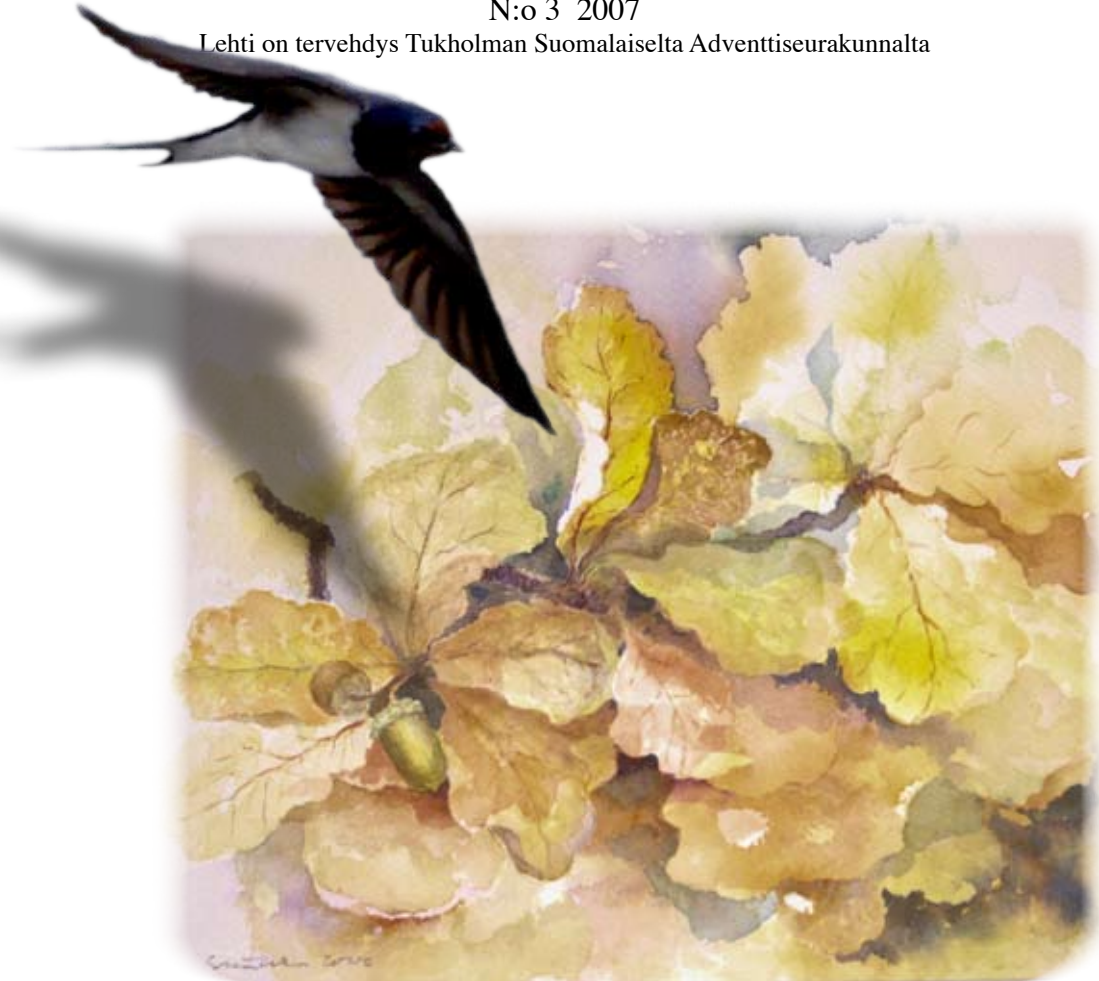

YLÄSÄLI

N:o 3 2007

Lehti on tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

N:o 3 - 2007

YLÄSALI

Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan uutis- ja yhteyslehti

Lähetetään maksutta suomenkielisille seurakuntalaisille ja muille sanomasta kiinnostuneille Ruotsissa ja tilauksesta ulkomaille

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes gata 25 3 tr
111 22 Stockholm

Sähköposti:

falcoprofil@bredband.net

Puhelin:

08-21 66 74

Pankkiyhteys:

Stockholms Finska
Adventförsamling
Plusgiro nr 19 46 61 - 5

Toimittajat:

Sinikka Mäkipvierikko
Aram Mäkipvierikko

Toimituskunnassa myös:

Ari Laitinen, Täby
08-756 80 48

ari.laitinen@spray.se

Vieno Piironen, Bålsta
0171-534 02

Merja Suokko, Tukholma
08-710 11 48

Taitto:

Falco Profil, Sigtuna
08-592 500 66

falcoprofil@bredband.net

Kansikuva:

Akvarelli:

Sinikka Mäkipvierikko
Valokuva (pääskynen):
Teuvo Leino

YLÄSALI – avoin foorumi kysyjille, etsijöille. Toimituksella on oikeus tarkistaa kieliasu ja tarvittaessa muokata/lyhentää tekstiä. Artikkelien **sisällöstä** vastaa kirjoittaja. Julkaistu aineisto ei välttämättä edusta toimituksen tai Adventtikirkon virallista kantaa. Kirjoitukset voi lähettää postitse tai sähköpostina.

Osoitteenmuutokset, tilaukset, peruutukset yms. KIRJALLISESTI.

Kiitos kaikille, jotka jälleen olette eri tavoin avustaneet lehteämme! Hyvää, kaunista syksyä!

Helena Tanttari, YS 2007-1-kilpailun voittaja, täytti pian palkinnoksi saamansa lehtiön kukilla, joita hän sanoo Jumalan rakkauskirjeiksi.

KUVA: SINIKKA MÄKIPVIERIKKO

YS 2007-2

-kilpailussa etsittiin Sefanjan kirjasta eläimiä. Paitsi yleisesti 'villieläimiä', 'lintuja' ja 'kaloja' mainitaan *lammas* (Sef:2:6), *leijona*, *susi* (Sef. 3:3), *siili* ja *huuhkaja* (Sef. 2:14).

Vanhassa käännöksessä kahden viimeksi mainitun kohdalla on *pelikaani* ja *tuonenkurki*.

Kilpailun voittaja: **Anne Vihavainen** Mikkelistä. Lämpimät Onnittelumme! Yläsali-lehden Anne kertoo saaneensa ystävänsä kautta. Hyvän ystävän ansiosta Annelle lähtee nyt luontoaiheinen palkinto.

Pysyvä kesämuisto

Yksi pysyvä kesän muisto Ruotsin suomalaisille oli tapahtuma Nyhyttanissa 26-29.7. Saimme hiljentyä veli Joel Saarisen johdolla mielenkiintoisten aiheiden ympärille: Mikä on adventtismin ominaislaatu, Hengellinen pöhöystauti, Jumala juoksupoikana, Tule Pyhä Henki, Tunneäly Raamatussa, Ystävyyssevankeolioimisen kolme askelta, Jeesuksen armosta kerro, Onko sinulla uskonasiat kunnossa. Kuulimme myös mielenkiintoisia todistuksia. Aikaa hiljentymiseen rukouksessa oli runsaasti. Raamattu kehottaa: Jos joku sairastaa, voideltakoon hänet öljyllä ja rukoiltakoon hänen puolestaan. Näin tapahtui myös Nyhyttanissa. On mahdotonta referoida kaikkea kuultua, mutta tässä muutama kultajyvä:

- Ota kiinni aikavarka, niin että jää aikaa kiinnittää katse Golgataan.
- Meidän on kirkastettava Jumalan lain oikea olemus Golgatalta käsin.
- Eräältä pikkupojalta kysyttiin, mikä on kilpikonna. – Sellainen, jolla on kilpi päällä ja konna sisällä. Emmehän vain

ole niitä joilla on kilpi päällä ja konna sisällään?

- Mikä on kaikkein nopeimmin kasvava puu? Katkeruuden puu. Älä anna sen kasvaa omassa elämässäsi, vaan estä kasvu heti alkuunsa.

- Ilm 3:17 mukaan sairastamme kaikki hengellistä pöhöystautia. Room. 7:25 kertoo meille viheliäisille ihmisille, miten parannumme tästä taudista: Kristuksen kautta.

- Pohjanmaalla ankaria kevättulvia sanotaan paisunnaksi. Tulvat vievät mennessään sillat, vanhat saunanrähjät ja kaiken muun vesien lähellä. Vieköön Jumalan Hengen tulvat mennessään kaiken Jumalalle kelpaamattoman. Menkööt myös sillat, jotka johtavat entiseen, jääköön jäljelle vain ristiinnaulittu, ylösnoussut Jeesus Kristus, suuri ylipappimme. Haluaisitko sinäkin, hyvä lukija, yhtyä tällaiseen rukoukseen?

Koimme todella olleemme elämän veden virtojen siunausten vastaanottajina. Nautimme myös Lasse Hagströmin tarjoamista, suussa sulavista makuelämyksistä. Syvä kiitos Herrallemme kaikesta koetusta. – *Eeva-Liisa Vihermä*

UUSI kilpailu YS 2007-3

Nahumin kirjassa myrskyt, maanjäristykset, tulipalot, tulvat, kuivuus ym. ovat vertauskuvia poliittisista levottomuuksista. Nahum käyttää myös puusymboliikkaa. Kysymme:

Mitä puita mainitaan Nahumin kirjassa?

Lähetä vastauksesi

30.11.2007 mennessä:

YLÄSALI-lehti,

Tukholman Suomalainen

Adventtiseurakunta,

Olof Palmes gata 25, 3 tr

111 22 Stockholm

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Sähköpostitse : falcoprofil@bredband.net

Luvattu maa, osa 6

Kuningas Salomon maine

Päätimme edellisen jakson Saarnaajan kirjan sanoilla. Aloitamme saman miehen ajatuksilla: *Joka rakastaa rahaa, ei saa sitä kyllin, eikä se, joka rakastaa rikkautta, saa voittoa tarpeekseen. Tämäkin on turhuutta* (Saarn. 5:9).

Ihmiset tulivat eri puolilta ihastelemaan sekä Salomon viisautta että hänen rikkauksiaan. Kerrotaan Saban kuningattaresta, joka ihmetteli kaikkea loistoa Salomon hovissa. Hän toi Salomolle ruhtinaalliset lahjat ja sai vastalahjaksi kaiken, mitä hän pyysi. Ilmeisesti muutkin vierailevat kuninkaat ja korkeat henkilöt toivat lahjoina Salomolle kultaa ja kallisarvoisia tavaroita. Tätä jatkui vuosi toisensa jälkeen. Salomo sai vuosittain 666 talenttia (yli 20 tonnia) kultaa. Suuri osa Salomon rikkauksista perustui hänen ja Tyroksen kuninkaan, Hiram, laivaston tekemiin kauppamatkoihin Punaisella Merellä. Kuningas Salomo voitti rikkauudessa ja viisaudessa kaikki maailman kuninkaat. Joka puolelta pyrittiin Salomon luo kuulemaan viisautta, jonka Jumala oli antanut hänen sydämeensä.

Syyt Salomon tuhoutumiseen

Salomon loisteli hovi, suuret rakennuskohteet ja laajat sotavoimat maksoivat suunnattomia summia. Ne voitiin

toteuttaa vain kuormittamalla raskaasti kansaa. Rakennustöihin täytyi ottaa paljon ihmisiä pakkotöihin. Tämä ei kohdistunut vain kanaanolaisiin, vaan myös Jahven ”omaan kansaan”. Kansa nurisi taakkojen alla ja katsoi lisääntyvällä vastenmielisyydellä sitä, että luotiin nopeasti kasvava virkamiesten yläluokka. Sen käsiin kertyi pian suuria rikkauksia. Sen vastakohtana sekä alistettujen kanaanolaisien että varsinaisten heprealaisten muodostamat kansan syvät rivit yhä köyhtyivät.

Vuosien mittaan Salomo oli hankkinut lukuisia vaimoja, jotka eivät olleet heprealaista sukujuurta. Kaupankäynnin yhteydessä, vahvistettaessa suhteita liikekumppaneiden, naapurivaltioiden kuningashuoneiden kanssa, Salomon vaimoiksi tuli prinsessoja, jotka eivät tunnustaneet israelilaisten Jumalaa. Vähitellen Salomon haaremiin kerääntyi suuri joukko naisia, jotka halusivat palvella omia jumaliaan. Koska Salomo rakasti vaimojaan, hän salli näiden jatkaa epäjumalien palvontaa. Ollakseen miehiksi lukuisille vaimoilleen Salomo rakensi kullekin omia temppeleitä, missä he saivat harjoittaa jumaliensa palvontaa (mm. Jerusalemin itäpuolelle uhripaikat moabilaiselle ja ammonilaiselle epäjumalalle). Vanhoilla päivillään Salomo itsekin päätyi epäjumalien palvojaksi.

Herra vihastui siitä, että Salomon sydän oli kääntynyt pois hänestä, Israelin Jumalasta. ---Herra sanoi Salomolle: 'Sinä et ole pitänyt kunniaa liittoani etkä määräyksiä, jotka sinulle annoin. Sen tähden minä repäisen rikki valtakuntasi ja annan sen palvelijallesi. --minä riis-tän sen poikasi kädestä (1Kun.1. luku).

Ulkopuolisia vastustajia

Hadad, edomilainen prinssi, oli aikai-semmin selviytynyt hengissä Israelin sotapäällikön järjestämästä verilöylystä ja paennut Egyptiin. Syyriassa Reson-niminen rosvopäällikkö kokosi ympäril-leen joukkoja ja asettui Damaskokseen. Hadad etelästä ja Reson pohjoisesta ahdistelivat Salomon valtiota ja aihe-uttivat hänelle vahinkoa. Salomoa vas-taan kohotti kätensä myös Jerobeam, Nebatin poika. Jerobeam oli Salomon palveluksessa. Aavistamatta hänen kapi-nallista mieltään Salomo määräsi hänet Efraimin ja Manassen suvuista peräisin olevien työvelvollisten valvojaksi. Näin Jerobeamista tuli eräs maan vaikutus-valtaisimpia henkilöitä. Profeetta Ahian kautta Jerobeam sai tietää, että Jumala oli valinnut hänet pohjoisten heimojen kuninkaaksi. Tämä tulisi tapahtumaan vasta sitten, kun Salomo olisi kuollut. Salomo sai aikanaan tietää Herran Jero-beamille antamasta lupauksesta ja yritti surmauttaa Jerobeamin. Tämän onnistui kuitenkin paeta Egyptiin farao Sisakin suojiin.

Valtakunnan jakautuminen

Kuningas Salomo hallitsi noin 40 vuot-ta. Kuollessaan hän oli vajaan 60 vuotta vanha. Raamattu ei kerro mistään per-heen sisäisistä kamppailuista, kuka seu-raisi Salomoa valtaistuimella. Todetaan vain yksinkertaisesti: *Salomon jälkeen tuli kuninkaaksi hänen poikansa Reha-beam (1. Kun. 11:43).* Rehabeam näytti aavistaneen, että hänen olisi vaikea saa-

da Israelin pohjoisia heimoja pysymään itselleen uskollisena. Niinpä hän valitsi kruunauspaikakseen Sikemin, jossa yh-täkään hänen edeltäjistään ei ollut valit-tu kuninkaaksi, mutta joka sijaitsi hänen valtakuntansa keskipisteessä. Sikem oli ollut tärkeä paikka jo Abrahamille ja Joosualle. Rehabeamin valitsema kruu-nauspaikka oli siis poliittisesti hyvin ajateltu.

Jerobeam oli myös saanut kutsun kruunajaisiin. Kansa vetosi kuninkaa-seen ja pyysi tätä helpottamaan heidän päälleen pantua raskasta iestä. Silloin he tulisivat olemaan kuninkaan uskollisia palvelijoita. Kahden päivän kuluttua kansa kokoontui kuulemaan Rehabeamin vastausta: *Isäni teki teidän ikeestänne raskaan, mutta minä teen sen vielä ras-kaammaksi. Isäni kuritti teitä raipalla, mutta minä opetan teitä piikkiruoskalla.* Tällaisen ohjeen kuningas oli saanut ikä-tovereiltaan, jotka luulivat, että kansaa voi hallita pakolla. Kuninkaan tyyly vas-taus oli Herran ohjausta, sillä näin Herra oli Ahian suulla puhunut Jerobeamille.

Pohjoiset kymmenen heimoa julisti-vat Jerobeamin omaksi kuninkaakseen. Näin Israelin valtakunta jakaantui kah-deksi valtakunnaksi.

Rakoileva yhteys

Israelin heimot eivät kuitenkaan olleet muodostaneet yhtenäistä kansaa. Vain vahva johtaja, jollainen Daavid ja Sa-lomokin oli ollut, pystyi karismallaan pitämään heimoja koossa kansakuntana. Itse asiassa jo Saulin, mutta erityises-ti Daavidin ja Salomon aikana, heimot eivät olleet niinkään liittoutuneet toi-siinsa kuin vahvaan johtajapersoonaan. Kun sellaista ei enää ollut, vanhat kiistat nousivat pintaan ja kansa jakaantui. Re-habeamin alaisuuteen liittyivät Juudan heimon lisäksi sitä lähellä asuvat benja-minilaiset.

Vanhasta tottumuksesta pohjoiset heimot vaelsivat kolmasti vuodessa Je-

rusalemiin uhraamassa Herran temppelissä. Jerobeam mietti, että hän saattaisi menettää otteen kansasta ja pelkäsi sen kääntyvän Rehabeamin puoleen. Hän teetti kaksi kultaista sonnipatsasta ja sijoitti toisen Beteliin, toisen Daniin. Kansa alkoi käydä uhraamassa sonnipatsaiden luona. Tämä koitui kansalle synniksi.

Kahden kansakunnan kuninkaat

Kun tutkimme kummankin valtakunnan hallitsijoiden edesottamuksia, huomaamme, että Raamattu lahjomattomalla tavalla kertoo arvionsa kustakin kuninkaasta. Järkyttävää on se, että ainoastaan pohjoisen valtakunnan kuninkaasta ei anneta myönteistä arviota. He tekivät kaikki sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä. Paljon paremmin ei mene myöskään Juudan kuninkailla, mutta sentään kahdeksan heistä saa vuosisatojen varrella myönteisen arvion. Kaikki muut tekivät sellaista, mitä Herra ei hyväksynyt.

Rehabeamin ollessa kuninkaana viidettä hallitusvuottaan Egyptin kuningas Sisak joukkoineen hyökkäsi Jerusalemiin (v. 925 eKr). Hän ryösti aarteet sekä Herran temppelistä että kuninkaan palatsista. Näin hävisi Salomon suurella vaivalla kokoama aarteisto kuin tuhka tuuleen Jumalasta piittaamattoman Rehabeamin järjettömyyden vuoksi. Sisakin sotaretki jäi viimeiseksi pitkään aikaan. Yli 300 vuotta ehti kulua, ennen kuin Egypti jälleen pystyi kohdistamaan aluevaatimuksia Syyria-Palestiina-alueelle.

Lienee tarpeetonta luetella, mitä pahaa ja hyvää kukin kuningas teki osaltansa Israelissa tai Juudassa. Sen sijaan mainittakoon, että näistä ajoista lähtien alkaa historiallisissa dokumenteissa esiintyä vuosisukuja, joten tutkijan on helpompaa seurata tapausten kulkua. Raamatun kertomukset saavat ikäänkuin aika-akseliin sidotun selkärangan.

Daavidin hallitusajan oletetaan alka-

neen vuonna 1009 eKr, Salomon 970 eKr. Valtakunta hajosi 931 eKr. Israelin kuningasluettelo jatkuu vuoteen 721 eKr, jolloin Assyria valloitti Pohjoisvaltion (Samarian). Juudan valtio kesti vuoteen 587 eKr, jolloin juutalaiset vietiin Baabelin pakkosiirtolaisuuteen.

Israel kulkee tuhoaan kohti

Juudan ja Israelin välinen suhde oli kaikkea muuta kuin hyvä. Alituisesti puhkesi uusia taisteluja rajavyöhykkeellä. *Rehabeam ja Jerobeam olivat kaiken aikaa sodassa keskenään* (1.Kun. 14:30). Sama jatkui seuraavien kuninkaiden aikana.

Israel joutui kahden vihollisen puristukseen. Etelästä hyökkäsi Juuda apunaan vanhat viholliset, filistealaiset, pohjoisesta aramealaiset. Juuda oli nimittäin varmistanut tämän valtakunnan avustuksen. Satoja vuosia Israel taisteli ylivoimaista vihollista, Syyriaa (Aramea), vastaan, kunnes uusi maailmanvalta, Assyria, saavutti voimansa huipun. Silloin löi kohtalonhetki sekä Israelille että myöhemmin Juudalle. Egypti ja pohjoisessa olevat vallat, Syyria ja Assyria, saattoivat jälleen avata kauppätiet pohjoisesta etelään heprealaisten alueen kautta.

Ensimmäinen hyökkäys pohjoisesta tapahtui Israelin kuningas Omrin aikana. Tämä pelästyi ja rakensi varustetun pääkaupungin, Samarian, strategisesti vuoren suojassa olevalle rinteelle. Kahdeksantoista vuotta Omrin kuoleman jälkeen tapahtui suurhyökkäys Assyriasta. Salmanassar III valloitti Eufraatin rannalla olevan Karkemisin kaupungin ja jatkoi sotaretkään kohti Palestiinaa (853 eKr).

Omrin poika, Ahab, ymmärsi, mitä voimassaan kasvava Assyria tulisi merkitsemään, ja teki ainoan teon, mikä oli oikein tässä tilanteessa. Hän oli äskettäin voittanut aramealaisen Damaskoksen kuninkaan, Ben-Hadadin. Sen sijaan että olisi nöyryyttänyt tätä, hän liittoutui hä-

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

*Kuin tuhka tuuleen hävisi Salomon suurella vaivalla
kokoamat rikkauudet, kun Egyptin kuningas Sisak hyökkäsi
Jerusalemiin Rehabeamin viidentenä hallitusvuotena, 925 eKr.
Tämä ryösti sekä Herran temppelin että kuninkaan palatsin aarteet.*

nen kanssaan. Näin Ahab sai liittolaisen Assyriaa vastaan.

Syyriassa Assyrian kuningas Salomanassar kohtasi vihamielisen liiton, Syyria-Palestiina. Tämä liitto kesti vain niin kauan, kunnes Assyria perääntyi pois Palestiinasta. Kun assyrialaiset olivat vetäytyneet pois Syyriasta, syntyi jälleen vihamielisyys israelilaisten ja aramealaisten välille. Kuningas Ahab sai surmansa harhanuolen tunkeutuessa kuninkaan varustuksen läpi.

Ahabin pojan, Joramin, aikana Israeliin tunkeutui aramealaisten sotajoukko tuhoisin seurauksin. Maa-aluemenetykset olivat tuntuvia. Aramealaiset hyökkäsivät ja piirittivät Samariaa. Seurasi vaikea nälänhätä ja Jordanin itäpuolisen alueen menetys. Moabin kuningas, Mesa, käytti hyväkseen Ahabin kuolemaa ja irrottautui Israelista.

Israelissa oli tuohon aikaan sotavaen

päällikkönä Jehu. Profeetta Elisa lähetti erään profeettaoppilaan voitelemaan hänet Israelin kuninkaaksi. Tämä välitti Jehulle Herran sanoman: *sinä olet surmaa-va herrasi Ahabin suvun* (2.Kun.2:7).

Jehu kokosi sotilasjoukon, lähti Jisreeliin, missä kuningas Joram oleili, ja surmasi tämän. Jisreelissä kuningatar Iisebel pudotettiin alas ikkunasta ja joutui koirien syötäväksi. Jehu otti hengiltä kaikki Ahabin suvun jäsenet, jotka vielä olivat jäljellä Jisreelissä, sekä kaikki kuninkaan päälliköt, uskotut ja papit. Samariassa Jehu surmasi kaikki Ahabin jälkeläiset.

Jehu perusti hallitsijadynastian, joka kesti noin sata vuotta. Se soi Israelille jonkinlaisen tasapainoisen aikakauden. Assyrian vasallina Jehun oli kuitenkin pakko maksaa Salmaneser III:lle kalliita lunnaita. Salmaneser III:n jälkeen Assyria sai muutamia heikkoja hallitsijoita.

KUVA: SINIKKA MARKKINIKKO

Välimeren rannikon maat Tiglat-Pileser III teki Assyrian maakunniksi ja verovelvollisiksi valtioiksi. Vain kolme asiaa olivat tärkeitä tälle despootille ja hänen sotajoukoilleen: marssia, valloittaa ja alistaa.

Tämä soi Israelille ja Juudalle rauhallista aikaa 825 eKr – 745 eKr. Se oli ikään kuin tyyntä myrskyn edellä. Tänä aikana Israelia hallitsi kuningas Jerobeam II, ja kansa sai nauttia mukavasta elämästä ja yltäkylläisyydestä – ja paheet kukoistivat.

Jerobeam II:n kuolema aloitti draaman viimeisen näytöksen. Sekasortoisien ajan perästä Menahem, Gadin poika, julistautui kuninkaaksi Samariassa. Assyrian valtaistuimella istui vuodesta 745 eKr sotilas nimeltään Pul (hallitsijanimeltään Tiglat-Pileser III). Hän oli tyranni, jonka päämääränä oli luoda imperiumi, joka käsittäisi mm. Syyrian, Palestiinan ja vanhan maailman kulmakiven, Egyptin. Pikkuvaltiot kuten Israel ja Juuda joutuivat tämän armottoman sotilasmahdin tielle.

Ainoastaan kolme asiaa olivat tärkeitä tälle despootille ja hänen sotajou-

koilleen: marssia, valloittaa ja alistaa. Pohjois-Syyriasta käsin Tiglat-Pileser III marssi pitkin Välimeren rannikkoa ja teki rivin itsenäisiä valtioita Assyrian maakunniksi ja verovelvollisiksi valtioiksi. Israel alistui alussa vapaaehtoisesti. Kuningas Menahem maksoi tuhat hopeatalenttia ja toivoi näin saavansa tukea kuninkuudelleen.

Israelin kansassa heräsi katkeruuden tunteita. Eräs kuninkaan virkamies, Pekah, Remaljan poika, tappoi Menahemin pojan, Pekahjan, ja riisti vallan itselleen. Damaskoksen kuningas, Resin, ryhtyi järjestelemään alueen politiikkaa ja rakentelemaan liittoa Assyriaa vastaan. Hän liittoutui aramealaisten kanssa, ja siihen liittyivät foinikialaiset, arabialaiset ja edomilaiset. Myös Israel liittoutui joukkoon. Resin ja Pekah yrittävät pakottaa myös Juudan liittoon ja tekivät sotaretken Jerusalemia vastaan, mutta yritys epäonnistui.

Sen sijaan Juudan kuningas Ahas lähetti viestin Tiglat-Pileserille sekä suuren summan kultaa ja hopeaa Herran huoneesta, jotta tämä pelastaisi Juudan ahdistelijoiltaan. *Kuningas teki Ahasin pyynnön mukaan. Hän marssi Damaskokseen, valtasi sen ja siirsi kaupungin asukkaat Kiriin. Mutta Resinin hän surmasi (2 Kun. 16:9).*

Tiglat-Pileser oli aikaisemmin tehnyt sotaretkiä Israelin alueille ja vienyt koko Naftalin heimon Assyriaan. Kun Assyrian sotajoukot olivat jättäneet Palestiinan, Israel oli kuolettavasti haavoittunut, ja suuri osa kansasta oli viety pois. Ainoastaan pieni osa Pohjoisvaltiosta, Samarian kaupunki, oli kukkulallaan ja siellä hallitsi kuningas Hoosea.

Etelän valtio, Juuda, oli toistaiseksi säästynyt, mutta sen täytyi maksaa veroa Assyrian kuninkaalle Tiglat-Pileserille.

– Eero Toivonen

Seuraavassa numerossa:

Juudan armonaika ja entä sitten...

KUVA: SEIJA LEINO

Nyhyttanin kirkko loi juhlatapaamiselle. – Koin Joelin esitykset raittiiksi ja Raamatun mukaisiksi. Profetian hengen opetuksia arvostetaan, mutta Jumalan sana on kuitenkin tärkein auktoriteetti, totesi Seija Leino (pieni kuva), joka näillä päivillä uudisti halunsa palvella adventtiseurakuntaa.

Elävän veden virrat

SUOMALAISTEN KESÄTAPAHTUMA
NYHYTTANISSA 26. 29/7 2007

Eila Jutila-Jansson oli jo pitkän aikaa suunnitellut suomalaisille Ruotsissa yhteistä kesätapahtumaa. Puheluja **Joel Saarisen** kanssa oli ahkerasti käyty, ja eri vaiheiden kautta päädyttiin Nyhyttanissa vietettäviin juhliin.

Tulin Nyhyttaniin torstai-iltana. Sain huoneen pastorin asunnosta, aivan kirkon viereltä. Olin siitä kiitollinen, kun kaikki kävely otti kovin voimille.

Tämä on tilanne

Torstai-illan kokous alkoi esittelyllä. Joel halusi myös tietää, miksi olimme tulleet. En kuullut vastauksia, mutta yleensä luulen, että on antoisaa tulla kuulemaan Jumalan sanaa ja saada tavata tuttuja ja ystäviä, joita muuten harvemmin tapaa. Ruotsissa asuvalle suomalaiselle kaikki yhteiset hetket ovat juhlaa. Kesäisen kauniissa Nyhyttanissa oli meillä juhlatapaamisemme puitteetkin.

Keskustelimme hengellisestä pöytästä, vaarasta kuvitella itseään muita paremmaksi. Se estää ulkopuolella olevia ihmisiä tulemaan seurakuntaan. Ryhmissä keskusteltiin, mikä minussa on heikointa. Olenko esimerkiksi teeskentelijä? Esille tuli sekä kielteisiä että

myönteisiä toteamuksia seurakunnan tilasta. Oma ryhmäni mielestä pahinta on teeskennellä parempaa kuin mitä on. Yhtä pahaa on itkeä huonouttaen, kun ei oikeasti tunne itseään huonoksi. Kerrottiin miehestä, joka valitti papille syntisyyttänsä. Pappi sanoi kuullessaan siitä, johon mies ärähti:

– Mitä? Kuka sellaista on puhunut?

Karismaattisuus ajassamme

Kuinka yleistä onkaan, että käskemme Jumalaa: tee tämä, paranna, anna, johdata niin kuin minä olen ajatellut. Planeetallamme asuu persoonallinen paha, tänne heitetty, että taivaan enkelit ja lankeamattomat maailmat saavat nähdä kouriintuntuvasti pahan oikean olemuksen. Niinpä myös karismaattisuudessa ilmenee aina pahan tekoja.

Paha luikertelee helposti meihinkin, jotka katsomme pelolla erilaisia eksyttyviä ilmiöitä. On sanottu, että kun puhuu pahaa jostakin toisesta ihmisestä, juorua tai tekee vääryyttä jollekin, ihminen avaa itsensä pahalle, joka pääsee sisällemme tuhoamaan sekä itseämme että muita.

Aila, Joelin vaimo, kertoi kokemuk-

Aila ja Joel Saarinen

sistaan karismaattisissa liikkeissä. Kerroin oman pelottavan kokemukseni karismaattisen puhujan manipuloidessa ja juostessa monta tuntia kirkon edessä. Kirkkoherra oli varoittanut puhujaa, ettei sitten mitään manipulointia, mutta se unohtui heti alkuunsa.

Iltapäivän ohjelmassa oli puhe Pyhän Hengen täyteydestä. Saimme rukoilla itsellemme ja toisillemme Pyhän Hengen vuodatusta. Ilman sitä meillä ei ole mitään mahdollisuutta pysyä Jumalan lapsina eikä voimaa todistaa Jeesuksesta.

Jumalan pyhyys häviämässä seurakunnissamme?

Onko meillä liian hyvät olot täällä Pohjolassa? Olemmeko kuin maanviljelijä, jolle mieheni Teuvo oli esittelemässä hengellistä luettavaa? Tämä katsoi peltojaan ja totesi: Kaikki kasvaa todella hyvin, nyt ei mitään Jumalaa tarvita!

Miksi adventistien juhlilla on niin levotonta? Saarnan aikanakin ihmiset vaeltavat koko ajan etsimässä tuttuja tai seurustelemassa. Eikö silloin tuntu pyhästä Jumalasta ole hävinnyt? Vai emmekö haluakaan kokea, että olemme pyhän Jumalan kasvojen edessä? Emmekö halua ottaa vastaan sanaa, jonka Jumala on puhujille antanut?

Todistuksia

Reipas Lydia-sisar (Rajala) sai kaikki hyvälle tuulelle kertoessaan siitä, miten oli sairaalan vuoteelta päässyt näille juhlille. Minun tarkoitukseni ei oikeastaan ollut esiintyä, mutta sisälläni soi Joelin puhe Jumalasta meidän juoksupoikamme.

Kivun kanssa kamppaillessani olen saanut Irma Poikolaiselta kirjan *Jumala, minuun koskee*. Se kertoo Antero Korhosen kohtalosta, jonka halusin jakaa juhlakansan kanssa. Kun yli 17 vuoden tuskien jälkeen Anteron kipujen syy löytyi, itsessään hyvänlaatuinen kasvain selkärangassa oli jo tehnyt niin paljon tuhojaan leviämällä sisäelimiin, että parantumista ei enää voinut toivoa.

Jumala piti Anteroa kovassa ahjossa – Jumala, joka on kanssamme, Jumala joka rakastaa meitä, Jumala, joka vastaa rukouksiimme sekä myöntävästi että kieltävästi tarpeen mukaan. Nöyrä ihminen tietää, että ihmisen juoksupoika Jumala ei ole.

Onko sinulla uskonasiat kunnossa?

Sapattina Joel Saarinen piti tästä aiheesta voimallisen saarnan Eeva-Liisa Vihermön toimiessa mahtavana tulkkina. Onko Pyhä Henki esteettä saanut vaikuttaa meissä? Joel esitti monta suoraa kysymystä, jotka vaativat henkilökohtaista vastausta Jumalalle annettavaksi. Kirkossa oli epätavallisen hiljaista saarnan jälkeen. Muutaman ruotsalaiset sanoivat: Tällaista saarnaa täällä tarvittaisiin useammin.

Ajatelkaamme esimerkiksi sapattia. Myös fariseukset viettivät sapattia hyvin tarkasti – ulkonaisesti. On tärkeää, että sydämemme ja ajatuksemme ovat mukana, että iloitsemme Jumalan antamasta levosta. Joel oli oikeassa korostaessaan, ettei sapatti meitä *pelasta*, sapatti ei ole Jumala, vaan luomistapahtuman muistomerkki. Ainoa joka pelastaa, on Jeesus Kristus.

KUVA: SEIJA LEINO

Vasemmalta:
*Eila Jutila-
Jansson, Kirsti
Honkanen,
Elvi Honkanen.
He ansaitsevat
erityiset kiitokset
suurenmoisesta
palvelusta.*

Saako meistä selvää?

Onko meillä todella Pyhä Henki vaikuttamassa keskuudessamme? Vallitseeko Jumalan rakkaus seurakunnassa? Entä jos se onkin maailmanrakkautta? Keskustelussa alkoi tulla esille kaikkea negatiivista seurakunnasta. Tuntui, että vieras henki hiipi saliin. Sanoin: Emmekö voi katsoa asiaa myönteiseltä kannalta ja nähdä, että seurakunnan laodikealainen tila on merkki Jeesuksen paluusta? Lukeehan Raamatussa, millaisia me ihmiset olemme juuri ennen Jeesuksen paluuta. Asioista on hyvä puhua, mutta turvallisempaa on keskittyä palvelemaan, silloin ei jää aikaa vahingollisille puheille. Muistan Olavi Kareksen päiväkirjasta ajatuksen: Jeesus tuli maan päälle kaikkien palvelijaksi, mutta meidän pyhyttemme etsiytyy pöydän yläpäähän, jonne ei vain palvella, vaan palvellaan ennen muita.

Iltapalan jälkeen Elvi Honkanen välitti uudempaa terveysalan tietoa. Terveysalan, kuten kaiken muunkin julistuksen, on oltava raitista ja opettavaista, mutta sekään ei saa ottaa Jumalan paikkaa eikä tulla sormella osoittelijoiden työväliseksi.

”Kuolin vapaaksi laista”

Niin kauan kuin me elämme maan päällä, olemme syntisiä. Meidän on päivittäin annettava itsemme Jeesukselle, puhdistauduttava Jeesuksen veren kautta. Muu-

ta mahdollisuutta ihmisille ei ole annettu. Kuin Jeesus Kristus, jonka Jumala antoi kuolemaan, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi. Siinä meillä on kaikki laki ja evankeliumi.

Vie viesti

Tunneäly Raamatussa on mielestäni sama kuin empatia, lähimmäisen ymmärtäminen. Se on erityisen tärkeää kertoessamme maailman Vapahtajasta. On oltava suora. Jumalan edessä ei voi teeskennellä eikä esittää teatteria. Älä koskaan teeskentele ystävyyttä edes silloin, kun haluat saada ihmisiä seurakuntaamme. Teeskentely ei ole Jumalasta. Kerrotaan eräästä naisesta, joka kutsui kotiinsa kaksi ”ystävää” uudesta seurakunnasta, johon oli juuri liittynyt. Tarkana näin nämä arvostelivat häntä ja kaikkea hänen kodissaan. Pian tämän jälkeen nainen sai sairauskohtauksen ja kuoli.

Koin Joelin esitykset raittiiksi ja Raamatun mukaisiksi. Profetian hengen opetuksia arvostetaan, mutta Jumalan sana on kuitenkin tärkein auktoriteetti.

Tähän loppuun vielä pieni rukous kirjasta *Alltid älskad* (Aina rakastettu):

”Jumala, vielä tänään en ole juorunut enkä menettänyt malttiani. En ole ollut hapan, ilkeä enkä itsekäs. Mutta vain muutaman minuutin kuluttua on aika nousta sängystä, ja siitä hetkestä lähtien tulen tarvitsemaan paljon Sinun apuaasi.”
– *Seija Leino/toim. lyh.*

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Vettä ja leipää

Kovin rangaistus mitä ennen vangeille määrättiin, oli vettä ja leipää eristysseleissä, ilman ihmiskontaktia. Olen juuri toipumassa vesi- ja leipäkuurista, jossa minulla kuitenkin oli monta ihanaa ihmiskontaktia samaa leipää ja vettä nauttimassa.

Veljemme Joel Saarinen ruokki meitä neljän päivän aikana vahvistavalla Sanaan leivällä ja juotti meille elävää vettä lähteestä, joka juoksi Kristuksen haavoitetusta rinnasta.

Sanoin olevani toipumassa siitä kuurista. Siihen on aihettakin. Oma sisäinen minäni sai monta iskua, jotka tuntuvat vieläkin – ja hyvästä syystä. Huomasin, kuten ehkä toisetkin, että parannukseen ja mielenmuutokseen on tarvetta. Huomasin, että uskon otteeni oli heikentynyt ja silmäni sokeutuneet. Tarvitsin juuri sitä sanomaa, jota Joel Saarinen oli lähettetty tuomaan. Saimme myös mukaamme painettua sanaa, jota saamme tutkia kotona ja käyttää etsiessämme niitä, jotka vielä kulkevat ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa.

Vaikka matkat ja oleskelu maksoivatkin jonkin verran, saimme moninkertaisesti kalliimpaa vastinetta rahoillemme. Odotan jo seuraavaa tilaisuutta saada kuulla veli Joelin kokosydämiä ja Sanaan perustettuja neuvoja ja nuhteita ja saada nähdä hänen valoisaa olemustaan, jota eivät edes kivut himmentäneet.

Teuvo Pärlesten

Sikaako sydämelle?

Kaikkea sitä kuule kun vanhaksi elää. Tämä asia tuli jälleen todistetuksi kuunnellessani Elvi Honkasen terveysesitelmää Nyhyttanissa. Hän kysyi, mitä tiedämme siitä mitä syömmе, kun laitamme margariinia leivälle. Terveellistä ainetta tietysti, ajattelin, Beceliä, joka on niin hyvää sydämelle että... On siinä niitä Omega-kolmosiakkin ihan sopivasti.

– Niinkö luulette? kysyi Elvi ja hymyili. Tiedättekö, että margariini sisältää gelatiinia, joka on valmistettu sian nahasta?

Melkein nielaisin tyhjää. Gelatiinihan on vanha tuttu aine, jota käytetään monissa ruoissa ja herkuissa. Tuosta täytyy ottaa selvää, kun tulen kotiin. Tarkistan asian internetistä.

Mutta internet oli samaa mieltä kuin Elvi: gelatiini valmistetaan sian nahasta ja jänteistä, jopa luistakin. Siihen kyllä lisätään nautojen teurasjätteitä ja...

Se riitti. Becel-pakkaus lensi komeassa kaaressa roskapytyyn. Kuinkahan monet adventistit syövät siannahkaa aterioillaan? Entä makeisissa? Sitkeät rotat ja vihreät kuulat, joita ostamme Suomen reissulla laivalta, ja monet kakut ja hillot... On paras kun lakkaa miettimästä ja alkaa lukea tavaraselosteet tarkemmin.

Kiitos, Elvi, että et kätkenyt lamppuasi vakan alle.

Teuvo Pärlesten

Hääpuku

Miten Jumala hyväksyy meidät Karitsan hääaterialle?

Matt. 22. luvussa Jeesus kertoo kuninkaasta joka järjesti häät pojalleen. Kutsut lähetettiin, mutta kutsutut eivät halunneet tulla. Kuningas vihastui ja käski palvelijoiden kutsua kaikki jotka tapaisivat. Hääsali täyttyi. Kaikille jaettiin häävaatteet. Kun kuningas tuli katsomaan vieraitaan, yksi oli ilman hääpukua. Miksi? kuningas ihmetteli. Vieras jäi sannottomaksi. Kuningas käski sitoa hänet ja heittää ulos.

Jumala kutsuu kaikkia ihmisiä henkensä välityksellä, mutta liian monet haluavat mennä taivaaseen omissa vaatteissaan.

Ilmestyskirjan 19. luku kertoo Jeesuksen seuraajista, jotka ovat pukeutuneet hohtavan puhtaaseen liinavaatteeseen. Kuinka voimme saada Karitsan häihin sopivan häävaatteen? Ottamalla Jeesuksen vastaan syntiemme sovittajana saamme Pyhän Hengen, jonka välityksellä Jeesus tulee asumaan meidän sisimpäämme. Pyhä Henki alkaa valmistaa meitä taivasta varten muuttamalla luonnettamme. Meidän tulee tulla osalliseksi ”jumalallisesta luonnosta”.

Kun opetuslapset kysyivät Jeesukselta, kuka on suurin taivasten valtakunnassa, Jeesus otti lapsen luokseen ja sanoi: ”Joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa.”

Nöyrtyminen on vaikeaa itsekkäälle ihmiselle, mutta Jumalalla on keinot luonnettamme muuttamiseen. Sairaus ja kärsimys on yksi tapa. ”Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestyessä saisitte

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Ilmestyskirjan 19. luku kertoo Jeesuksen seuraajista, jotka ovat pukeutuneet hohtavan puhtaaseen liinavaatteeseen, lahjana saatuun Kristuksen luonteeseen.

iloita ja riemuita.”

Meidän tulee pukeutua sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen ja pitkämielisyyteen (Kol. 3:12-14). Galatalaiskirjeen Hengen hedelmä sisältää lisäksi rakkauden, ilon, rauhan, hyvyyden, uskollisuuden ja itsensä hillitsemisen (Gal. 5:22-23) Jaakobin mukaan ylhäältä tuleva viisaus on puhdas, rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, se ei epäile, ei teeskentele (Jaak. 3:17).

Näin vanhurskauden vaatetta puetaan yllemme. Itsellämme ei ole osuutta luonnetemme muutokseen. Sen tekee Jeesus, kun suostumme hänen johdatukseensa. Ihmisenä ollessaan Kristuksella oli täydellinen luonne. Tämän luonteen hän tarjoaa meille. Jumala lukee Jeesuksen vanhurskauden ihmisen hyväksi sille, joka seuraa hänen tahtoaan.

Vaikka tie, jota Jumala sinua kuljettaa, ei tuntuisi hyvältä, se kuitenkin on paras *sinulle*, sillä Jumala tuntee sinut ja tietää tulevaisuutesi. Ilo ja luottamus Jumalaan auttaa meitä elämään lähellä Jeesusta ja hankkimaan hohtavan puhtaan häävaatteen, joka tekee meidät valmiiksi astumaan Jumalan eteen.

–Vieno Piironen

Kirja- kiikari

KUVA: ARAM MÄKIVIERIKKO

[Huberth Latham ja 37-vuotias Louis Blériot kilpailivat siitä, kuka ensimmäisenä ylittäisi Englannin kanaalin lentäen.]

Latham ei pitänyt Blériotia ja tämän suunnittelemaa kaksikymmentäneljä hevosvoimaista yksitasokonetta vakavana uhkana mahdollisuuksilleen. Hänellä itsellään oli upouusi kone, jossa oli kaikki uusimmat laitteet, ja hän oli palkannut mekaanikon pitämään sen huippukunnossa. Joka tapauksessa hän nousi varhain seuraavana aamuna tutkimaan säätilaa. Hän vakuuttui hetkessä, ettei ollut sopiva lentosää. 'Vain hullu lähtisi tänään lentämään', hän mutisi itsekseen ja ryömi tyytyväisenä takaisin sänkyyn.

Samaan aikaan pienessä kylässä Calaisin lähellä Blériot tarkasti 250-kiloisen lentokoneensa ja tutki karttaa. Sitten hän heilautti luottavaisesti kättään pienelle uteliaalle yleisölle ja lähti lentämään kohti Englantia. Puoli tuntia myöhemmin hän laskeutui Doveriin ja voitti kunnian lisäksi rahapalkinnon ensimmäisenä ihmisenä, joka oli lentänyt Kanaalin yli. Ja Latham hävisi, koska sänkyyn palaaminen oli helpompaa tuona aamuna.

Alf Lohne: *Huominen alkaa tänään*, s. 48-49 (Kirjatoimi)

Meidän on oltava nöyriä, työteliäitä, säästäväisiä ja opineluisia.

(Sakari Topelius: *Boken om vårt land*, v:n 1890 laitoksen pohjalta modernisoitu painos, WSOY 1983)

Elämä on liian vakavaa kuluttaaksemme sen huolten ja murheiden polkumyllyssä---. Kuitenkin Jumala on kutsunut meidät palvelemaan häntä elämän ajallisissa toimissamme. Niiden uuttera suorittaminen on yhtä paljon tosi uskontoa kuin hartaudenharjoituksetkin. (Ellen G. White: *Kristuksen vertaukset*, s. 251 (Kirjatoimi))

Laiska sanoo: Ulkona on leijona, tappavat vielä minut keskellä katua. (San. 22:13).

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Ei ole toista aihetta, jota tulisi käsitellä perusteellisemmin, toistaa useammin tai juurruttaa kaikkien mieleen lujemmin kuin langenneen ihmisen mahdottomuutta ansaita mitään omilla hyvillä teoillaan---. Herra Jeesus antaa kaikki voimat, kaiken armon, kaiken katumuksen, kaikki taipumukset, kaiken syntien anteeksiannon. (Ellen G. White: "Yksin uskosta. Kalliolle perustettu evankeliumi", *Adventist Review* 1993).

*

Tutkivaa journalismia

Vuonna 1887 Nellie Bly, *The New York World* -lehden reporteri, tekeytyi psyykkisesti sairaaksi ja joutui pakkohoitoon. Salaa pitämässään päiväkirjassa Nellie totesi: Ellei entuudestaan ole hullu, viimeistään hoito tekee sellaiseksi. Kymmenen päivän kuluttua sovitut ystävät lupautuivat vastaamaan hänestä ja Nellie pääsi sairaalasta (edelleen psyykkisesti sairaaksi luokiteltuna, edelleen henkilöllisyyttään paljastamatta). Kun sitten juttu julkaistiin, valtaosa sairaalan henkilökunnasta sai potkut, ja kaupunki myönsi miljoonan dollarin vuotuisen lisämäärärahan alan kehittämiseen.

Nellietä pidetään tutkivan journalismin uranuurtajana. Hän halusi hankkia ensi käden tietoa asettamalla itsensä alttiiksi epämuikavuudelle, riskille menettää vapautensa, maineensa, jopa henkensä.*

Mutta jo ennen häntä meillä on esimerkki tästä menetelmästä: Jeesus ei vain kokeillut ihmisyyttä muutaman päivän ajan. Yli 30 vuotta hän eli ihmisenä. Hän olisi voinut tulla kuninkaana, tieteen, taiteen tai talousalan nerona, kreikkalaisen ihanteen mukaisena eliititurheilijana, roomalaiset karkottavana sotapäällikkönä. Kuitenkin Jeesus samastui siihen ihmiskunnan enemmistöön, jonka osana on niukka, ankara arki.

Sanotaan, että hän kärsimyksistään oppi kuuliaisuuden. Ei niin, että hän vasta sitten oppi tottelemaan, kun oli ensin kärsinyt, vaan että hän kokemuseräisesti altisti itsensä kaikelle kärsimykselle, mihin rakkauden ja vapauden periaat-

teen hylkääminen johtaa.

Eikö hän tiennyt sitä entuudestaan? Tottakai – olihan koko maailmanhistoria ja jokaisen ihmisen sydän kuin avoin kirja hänen edessään. Jeesuksen ihmiseksi tuleminen – tämä kaikkien aikojen tutkiva journalismi – tähtäsi siihen, että *ihminen* voisi vakuuttua: Jumala tietää.

Kyse ei ole faktatietämisestä. Ei lohdata, jos joku sanoo tietävänsä onnettomuudestamme luettuun siitä lehdestä. Ei sekään, että silminnäkijä kuvailee tarkkaan, miten kaikki tapahtui. Kriisissä tarvitsemme ihmistä, joka ymmärtää – tai pikemminkin myöntää, ettei ymmärrä, mutta hyväksyy, että kaikki se, miltä meistä tuntuu, on ymmärrettävää.

Juutalaisten ongelma Jeesukseen nähden oli: ”Sinä teet itsesi Jumalaksi, vaikka olet ihminen” (Joh. 10:33). Onko meidän ongelmamme epäily, oliko hän todella ihminen? Jakoiko hän kohtalomme varmasti meidän ehdoillamme? Ja entä sitten? Jeesuksen ihmisyyys ei auta meitä, ellei hän voi tehdä mitään enempää kuin kärsiä ja kuolla kanssamme. Yhtä vähän Nellie Blykään olisi voinut tehdä toisten potilaiden hyväksi, jos hän olisi jäänyt sairaalan pakkopaitaan.

Mitä Jeesus voi?

Samariassa oli noita nimeltä Simon. Hänestä sanottiin: ”Suuri Voima, Jumalan voima”. Kun Filippos toi Jeesuksen hänen reiviirilleen, hämmästyttävien tempujen sijasta monet vapautuivat saastaisista hengistä ja halvaantuneet ja rannat paranivat. Oli ero voiman ja voiman välillä. Ylösnousseen Kristuksen jumaluus ilmeni ihmiskätenä, joka ojentui palvelemaan ihmisarvonsa, suorituskykynsä ja elämänhallintansa menettäneitä samarialaisia. Seuraus: Kaupungin täytti ilo ja riemu (Apt. 8:7-8). Onko meillä ensi käden tietoa tämän päivän samarialaisten tarpeista – ja Jumalan voimasta?

– *Sinikka Mäkivierikko*

*Lähde: *Världens Historia* n:o 8/2007

Elämäni taustamusiikki

*Ystävä sä lapsien,
katso minuun pienehen.
Minne käynkin maailmassa,
ole Jeesus hoitamassa...*

Laulu kuulosti kauniilta ja turvallisuutta herättävältä lastentarhan Rauha-tädin laulaessa ja vanhan johtajattaren säestäessä pianolla. Sitten pidettiin alkukurkous, ja sen jälkeen alkoi leikki ja tutustuminen toisiin lapsiin. Kävin lastentarhassa kolmivuotiaasta seitsemänvuotiaaksi, ja se oli elämäni onnellista aikaa. Vaikka kaikki oli minulle uutta ja outoa, erilaista kuin mihin olin kotona tottunut, niin viihdyin hyvin heti alusta alkaen.

Myös eräässä toisessa laulussa laulettiin Jeesuksesta, joka piti huolta lapsista, jotka olivat niin ”pienoisia” – mutta taivaan isä oli ”suuri ja voimakas” ja jaksoi kyllä auttaa kaikkia.

Minun isäni oli sairas ja reumatismin runnoma. Hän poltti tupakkaa ja haisi viinalta, enkä minä yhtään pitänyt siitä. Jeesus ei varmasti polta eikä haise viinalta. Jo silloin lapsena olisin mielelläni mennyt taivaaseen kiltin Jeesuksen luo.

Vuodet vierivät. Tuli se päivä, jota olin pelännyt: en enää saisi tulla lastentarhaan, kun olin täyttänyt seitsemän vuotta. Se tuntui hakealta, sillä olin niin ihastunut Rauha-tätiin ja kaikkiin toisiin täteihin, jotka myös olivat kilttejä lapsille.

Koulukäynnin aloittaminen syksylä tuntui kauhealta. Mutta laulut joita olimme lastentarhassa laulaneet, jäivät soimaan mielessäni. Niistä tuli elämäni taustamusiikki, joka muistutti siitä, kuinka Jeesus rakastaa minuakin ja miten hän haluaa minun elävän. Vaikka sen soinnut toisinaan haihtuivat monien muiden asioiden noustessa etusijalle iän ja kokemusten karttuessa, kuitenkin jossakin alitajunnan sokkeloissa elivät hennot sävelet, jotka hiljaisina hetkinä tulivat mieleen rakkaina ja lämmittävinä.

Koulussa sain oppia uusia lauluja: isänmaallisia, kansallislauluja (vieraitten maittenkin), reippaita lauluja siitä, kuinka sukilla ja kelkoilla kiidetään laskiaismaässä. Sitten oli joululaulut ja jälleen Jeesus, mutta nyt pienenä lapsena seimessä paimenten ja viisaiden miesten kumartaessa häntä. Kun olin äitini ja sisareni kanssa kirkossa uudenvuoden vastaanottajaisissa, sain kuulla kuinka urut pauhasivat mahtavasti, ja kansa lauloi koko sydämensä innolla ja kaipuulla ”Hoosianna, Daavidin Poika”.

KUVA: SNIKKA MARKVIERIKKO

Oli sota-aika. Kaikki olivat saaneet kärsiä siitä monella tavalla. Itsekin olin juossut monta kertaa koko olemus pelosta ja kylmästä väristen pommitusta pakoon sireeni-urlovoessa jäätävän kylmässä tammikuun pakkasessa.

Mutta sotavuodetkin loppuivat. Olin orastavan nuoruuden kynnyksellä, ja uudet asiat alkoivat kiinnostaa. Toveripiirissä sain oppia asioita, jotka olivat vähemmän hyviä. Kuvaan tuli mukaan tupakointi ja joskus viinakin.

Tunsin omatunnonsyytöksiä siitä mitä tein, mutta koetin rauhoittaa mieleni sillä, että niinhän toisetkin tekevät. Alitajunnasta alkoi kuulua hentoa sävelinä lapsuudessa kuulemani laulut. Tuntui pahalta. Päätin että en tee enää sellaista. Mutta kun viikot menivät, huomasin jälleen tehneeni jotakin, mistä sain kirjvelyä sisimpääni.

Isäni oli tehnyt kanteleen ja soitti pelastusarmeijassa oppimiaan lauluja. Minäkin kävin siellä joskus hänen kanssaan silloin, kun hän ei ollut juovuksissa. Sielläkin laulettiin taivaasta ja samasta Jeesuksesta.

Kun olin mummuni luona pohjanmaalla, kuulin lauluja, joita hän lauloi hartaana sunnuntaisin. Näin ovat laulut ympäröivät rittäneet minua kaikkialla.

Avioiduttuani muutin vaimoni kanssa Ruotsiin. Myös siellä saimme kuulla laulua uuden tuttavamme Lindan laulaessa ja soittaessa harmoonillaan hengellisiä lauluja. Kun elämäämme tuli suru lapsemme kuoleman johdosta, kuulin sydämestäni Jumalan kutsuvan minua.

Saatuamme käsiimme muutamia Valon Viestin numeroita sekä kirjan ”Äidin raamattu”, tunsin, kuinka Jumala veti meitä luokseen. Saimme armon ottaa Hänen kutsunsa vastaan. Sapattitotuuden kirkas-

tuttua meillekin aloimme yhdessä pitää sapatteja Linda-ystävämme ja hänen perheensä kanssa. Saimme oppia yhä uusia lauluja. Ne – yhdessä entisten kanssa – ovat olleet suurena siunauksena elämässäni.

Nyt odotan päivää, jolloin saamme kaikkien aikojen uskovien kanssa yhtyä enkelikuoroon ja ylistää Jeesusta, josta lapsena kuulin – joka on niin voimakas, että Hän kantoi koko maailman syntitaakan. Vielä hetken kuuntelen elämäni taustamusiikkia, kunnes se vaihtuu taivaallisiin säveliin.

– *Teuvo Pärlesten*

Teuvo on julkaissut laulukokoelman ”Laulun aika on tullut”, sovitukset Boris Källman

Isän syli

Jokin aika sitten sapattikokouksessamme lauloimme Anna-Mari Kaskisen laulua ”Silloin, kun en itse jaksa”. Se päättyy sanoihin: ”Tule sinä, Jeesus, tällaisena jään pienen lapsen lailla syliin lepäämään.”

Mieleeni palautui muisto, ehkä kaikkein varhaisin lapsuudenmuistoni. Minun on täytyntä olla silloin ehkä noin neljävuotias, ainakin niin vanha, että olin jo jonkin aikaa osannut itse kävellä.

Oli sauna-ilta. Saunomiset oli jo suoritettu, ja olimme – isä, äiti, pikku sisareni, jota kutsuttiin Pipeksi ja minä – saunakamarissa kuivailemassa itseämme. Pipe oli vielä niin pieni, että hän ei osannut kävellä. Olin Pipeä kolmatta vuotta vanhempi ja, kuten sanoin, osasin mielestäni kävellä aika reippaasti. Äiti oli käärinyt Pipen kylpyyhkeeseen ja huopaan ja lähti hän sylissään menemään asuinrakennukselle. Isä auttoi minua kuivaamaan, ja kohta olimme mekin valmiit lähtemään. Kävelymatkan ajattelin tehdä itse – osasinhan kävellä.

Yllättäen isä kietoi huovan ympärilleni, nosti minut syliinsä ja lähti kantamaan ulos lukiten saunan oven mennessään. Oli muistaakseni loppukesän aika ja jo hämärää. Asuinrakennuksen nurkalla paloi ulkovalo, joka näytti tietä. Isä joutui kulkemaan loivaa ylämäkeä, koska asuinra-

kennus oli hiukan ylempänä kuin rannassa oleva sauna.

Isän sylissä oli turvallista olla, sen muistan varmasti. Polku oli sorainen ja sinälään ehkä epätasainen, etenkin kun sora oli aika karkeaa. Näin huovan reunan yli pälavan lampun kotini nurkalla, ja sitä kohti olimme matkalla. Ei matka kovin kauaa kestänyt, ehkä pari minuuttia, jos sitäkään. Mutta isän sylissä se oli turvallista tehdä, ei pelottanut ensinkään, ja päämääräkin oli merkitty valaisevalla pihalampulla.

Vanhemmalla iälläni olen tottunut kulkemaan elämäni taivalta luottaen Taivaallisen Isämme johdatukseen. Jos ekсын tieltä, pieni rukous Hänen puoleensa antaa varmuuden siitä, että lopulta löydän jälleen oikean polun. Kun tämä tapahtuu tässä fyysisessä vaelluksessani, olen varma, että se myös tapahtuu vaelluksessani ikuista kotiani kohti.

– *Eero*

Brin, Page ja Peltomies

Sanomme usein ylpeinä, että yksin Raamattu on uskomme perusta. Mutta miten (ihmeessä) tuhansia vuosia vanha, etäisen vähemmistökulttuurin keskuudessa usean sadan vuoden aikana koottu teos on löytänyt tiensä Suomen kieliperiferiaan?

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Agricola (= 'maanviljelijä', vapaasti kään. 'peltomies')

Siihen, että meillä on Raamattu suomeksi, on paljolti vaikuttanut ”Pernajan poika”, Mikael Agricola (n. 1510-1557). 10-vuotiaana hänet lähetettiin kouluun Viipuriin, josta yhteydet Keski-Eurooppaan olivat vilkkaat.

18-vuotiaana ”Mikko” seurasi piispaksi valittua Viipurin koulun rehtoria, Johannes Erasmussonia, Turkuun toimien tämän kirjuriina ja myöhemmin kanslerina. Turussa hänet myös vihittiin papiksi. Vuosina 1536-39 Mikael opiskeli Wittenbergin yliopistossa, missä Filip Melanchton ja Martti Luther olivat professoreina.

Kotimaahan palattuaan maisteri Agricola, tuomio-kapitulin jäsen, toimi mm. Turun koulun, hiippakunnan korkeimman oppilaitoksen, rehtorina ja jatkoi sen ohella käännöstyötä ja muuta kirjallista toimintaa.

Ennen Agricolaan suomen

kielellä ei ollut painettua kirjallisuutta. Laatiessaan ensimmäistä kirjaansa, **ABC-kirjaa (1543)**, hän joutui itse luomaan perustan Suomen kirjakiellelle. Kirjoitusjärjestelmän ideana oli, että kutakin äännettä vastaisi oma kirjain, t.s. sanat kirjoitettaisiin niin kuin ne äännetään,

Uusi Testamentti suomeksi ilmestyi 1548 Agricolan (ja hänen avustajiensa) kääntämänä. Kun tuli käsitteitä, joille ei ollut suomalaista vastinetta, hän yksinkertaisesti loi uusia sanoja.

Varsinaisena tavoitteena oli kansan perehdyttäminen kristinoppiin maan omalla kielellä. Reformaation sivutuote, luku-taito, on Suomessa yhä maailman huippuluokkaa kansainvälisten mittauksen mukaan. (Oli suorainen neroneimaus asettaa luku-taito avioliiton ehdoksi. Monen muunkin kuin Jukolan veljesten kohdalla

se lienee ollut ainoa kyllin vahva kiihoke tarttua aap-see-kiriaan...)

Agricolan kuolemasta on tänä vuonna kulunut 450 vuotta. Voimme kiitollisina ihmetellä: Miten Suomelle on annettu henkilöitä, joilla on ollut näkemystä, sitkeyttä ja rohkeutta toteuttaa käsitteettömän mittavia projekteja aikana, jolloin olosuhteet eivät ole sitä suosineet? Kuningas Kustaa Vaasahan hyödynsi reformaatiota lähinnä kirkon vallan rajoittamiseen ja sen omaisuuden siirtoon valtiolle. Häneltä ei herunut Agricolalle apurahaa käännöstyöhön. Hän päinvastoin viivytti jo käännetyn Raamatun painolupaa viisi vuotta. Kun Agricola protestoi kuningasta vastaan eräästä asiasta, hän menetti virkansa rehtorina (1548).

Kuitenkin, kun kuningas lähetti delegaation hieromaan rauhaa Venäjän Iivana Julman kanssa, Mikael Agricola, tuolloin Turun piispa, oli siinä mukana. Paluumatkalla sieltä Agricola kuoli 9.4.1557. Hänet haudattiin Viipuriin.

Jos vertaisi Agricolan merkitystä Suomelle joihinkin nykyajan henkilöihin globaalilla tasolla, tulee mieleen Sergey Brin ja Larry Page. Heidän kehittämiensä Google-hakufunktio on tuonut jokaisen internetin käyttäjän ulot-

tuville valtavan mahdollisuuden tiedonhankintaan. Agricola avasi ehtymättömän kielen ja kirjallisuuden aarteiston jokaisen suomalaisen käyttöön. Ennen kaikkea hän halusi yleiseen jakoon Jumalan Sanan, jota ilman uskomme perustuisi mitä todennäköisimmin viekkaasti sommiteltuihin taruihin, legendoihin ja oman korvasyyhyn mukaan haalittuihin oppeihin.

– S. Mäkiwierikko

Lähteet:

Topelius: *Boken om vårt land* Internet, Google-hakus. Agricola, mm. Elina Maines: ”Agricolan historia”; Video Agricola-juhluvuoden pääjuhlasta Turussa 9.4.2007

KUVA: SINIKKA MARKKINIKKO

Yllä: *Turun tuomiokirkko. 1642 – samana vuonna kuin Suomi sai ensimmäisen kirjapainonsa – julkaistiin koko Raamattu suomeksi.*

”Mä silmät luon ylös taivaaseen...” – Taivaan kartta ei ole koskaan aikaisemmin ollut niin helposti saatavilla kuin nyt, sanoo Albert Conti, Google Earthin uuden toiminnon, Google Skyn, kehittäjä. Virtuaaliteleskoopin avulla kuka tahansa voi luodata yhä syvemmälle universumiin (*Ny teknik n:o 35 29.8.2007*).

Kun muuan älykkö 1960-luvulla pohti, miten *kaikki* voisivat nähdä Jeesuksen takaisintulon, joku toinen viisas tiesi tapahtuman kestävän 24 tuntia. Nyt ei ainakaan siitä syystä, että maa on pallo, minkään tarvitse kestää 24 tuntia, jotta kaikki voisivat nähdä saman ilmiön yhdessä.

Myös taivaan satelliitit peilaavat herkeämättä maata joka puolelta: ”Herran valvova katse *kiertää* koko maata, jotta hän voisi vahvistaa niitä, jotka vilpittömin sydämin palvelevat häntä” (2. Aik. 16:9). Näkikö Johannes maailmankaikkeuden valvontakeskuksen tai koko universumin kojelaudan kirjoittajassaan: ”Valtaistuimen edessä ja ympärillä oli neljä olentoa, jotka sekä edestä että takaa olivat täynnä välkehtiviä silmiä” (Ilm. 4:6)?

Puhuiko Job ajopiirturista, jota ei voi manipuloida, todetessaan: ”Näkeehän Jumala kaikki tieni ja laske jokaisen askeleni” (Job 31: 4)? Ja tämä on vain Kaikkivaltiaan tekniikan äärten hämmötystä... – SM

KALENTERIIN:

Tulevat vierailut

Tukholman Suomalaisessa Adventtiseurakunnassa syyskaudella 2007 (nyt tiedossa olevat, muutokset mahdollisia):

- 29.09. *Anna Syväsalmi**
- 10.00 Raamatuntutkistelu
- 11.15 Sapatin sana
Ateria
- 13.00 Annos Albaniaa
audiovisuaalisesti

Ensi käden tietoa todellisuudesta, jollaista et voinut kuvitella olevan olemassakaan (dvd-filmiesitys)

VAPAA PÄÄSY!

20.10. *Paul Sundqvist*

(ruotsalaisesta srk:sta)

08.12. *Tuula Löwendal*
(Suomesta)

22.12. *Willy Aronsson*
(ruotsalaisesta srk:sta)

OSOITE:

Tukholman Suomalainen Adventtiseurakunta
Olof Palmes gata 25, 3 tr
111 22 Stockholm

Tiedustelut:

Tuulikki Hagström
puh. 08-500 81 907

*) Musiikinopettaja Anna Syväsalmi on toiminut paitsi ammatissaan (viimeksi Toivonlinnassa) myös Suomen Adventtikirkon naistyön johdossa, Toivonlinnan asuntolanhoitajana, Suomen Unionin johtokunnassa ym. Albaniassa Anna oli ADRA:n vapaaehtoisena työntekijänä. Hänen raporttejaan sieltä on julkaistu NYKYAIKA-lehden kuukausinumeroissa.

Kurjet

On syksy saapunut.

Nyt kurjet huudoillaan
taas tuovat lohdutusta maisemaan.

Me siivettömät, hitaat kiittämään
ja ilon osasia yhteen liittämään,
taas astelemme täällä allapäin
kaikkine murheinemme
polkujamme näin.

On syksy saapunut.

Ja totta on tuo väite varmaan,
se, että kurjet luotiin kauas lentämään.
Me siipiä vain täällä saane emme.

Taas kurki huutaa meille – muistaaksemme
keskellä maiseman niin karun harmaan:

Nyt ihmislapsi,
kiitä syksystä ja kiitä kesästä
ja että Isä pitää huolen pesästä!
– Ari Laitinen

KUVA: SINIKKA MÄKVIKKO